

अथ इति षष्ठ्यन्तपाठे पूर्वमर्थेणाकांतासतीयमवनिरिदानीं त्वद्वलेन माधवबलसहायेन धर्मेण कर्त्राजिता युवाभ्यां खलु न शोके ते सति धर्मः प्रादुरभूदित्यर्थः ॥ १० ॥ दिव्याभागेन कच्चिदितिकामप्रवेदने अने न कर्मणा तब मोदं सुहृद्वीणं विशोकत्वं च कामयमानस्त्वां पृच्छामीत्यर्थः ॥ ११ ॥ १२ ॥ १३ ॥ १४ ॥ १५ ॥ किं नु वक्ष्यतीति वधूः कनिष्ठभ्रातृभार्यात्वात् स्नुषाभूता वार्ष्णेयी सुभद्रा मेमां प्रति किं नु वक्ष्यति राज्यलोभेन त्वयामप्युच्योधाति इति वक्ष्यत्येवेति भावः तथा मधुसूदनं हरिं इतः द्वारकां प्रति गतं संप्रति वासिनी अस्मज्जयश्रवणोत्सुका द्वारका द्वारकावासिजनसमूहः किं नु वक्ष्यतीति संबन्धः खलु हं त्वास्वजनपीडापहं

भवता बाहुवीर्येण प्रसादान्माधवस्य च ॥ जितेयमवनिः कृत्स्ना धर्मेण च युधिष्ठिर ॥ १० ॥ दिव्यामुक्तं सुसंग्रामादस्माह्लोकभयं करान् ॥ क्षत्रधर्मरतश्चापि कच्चिन्मोदसि पांडव ॥ ११ ॥ कच्चिच्च निहता मित्रः प्रीणासि सुहृदो नृप ॥ कच्चिद्धियमिमां प्राप्य न त्वां शोकः प्रवाधते ॥ १२ ॥ युधिष्ठिर उवाच विजितेय महीकृत्स्ना कृष्ण बाहुबलाश्रयात् ॥ ब्राह्मणानां प्रसादेन भीमार्जुन बलेन च ॥ १३ ॥ इदं मम महदुःखं वर्तते त्वदिदं नित्यदा ॥ कृत्वा ज्ञातिक्षयमिमं महान्तं लोभकारितं ॥ १४ ॥ सौभद्रं द्रौपदेयांश्च घातयित्वा सुतान् प्रियान् ॥ जयोयमजयाकारो भगवन्प्रतिभाति मे ॥ १५ ॥ किं नु वक्ष्यति वार्ष्णेयी वधूर्मे मधुसूदनं ॥ द्वारकावासिनी कृष्णमितिः प्रतिगतं हरिं ॥ १६ ॥ द्रौपदी हतपुत्रे च कृपणा हतबांधवा ॥ अस्मत्प्रियहि ते युक्ताभूयः पीडयतीव मां ॥ १७ ॥ इदमन्यत्तु भगवन् यत्त्वां वक्ष्यामि नारद ॥ मंत्रसंवरणेनास्मि कुंत्यादुःखेन योजितः ॥ १८ ॥ यः स नागायुतबललोकेऽप्रतिरथोरणे ॥ सिंहखेलगतिर्योमानघृणी दाता यतव्रतः ॥ १९ ॥ आश्रयो धार्तराष्ट्राणां मामानीतीक्ष्णपराक्रमः ॥ अमर्षी नित्यसंरंभी क्षेप्तास्माकं रणेरणे ॥ २० ॥ शीघ्रास्त्रिचयोधी च कृती चाद्रुतविक्रमः ॥ गूढोत्पन्नः सुतः कुंत्याभ्रातास्माकमसौ किल ॥ २१ ॥ तोयकर्मणि तं कुंती कथयामास सूर्यजं ॥ पुत्रं सर्वगुणोपेतमवकीर्णं जलेपुरा ॥ २२ ॥ मंजूषायां समाधाय गंगास्रोतस्य मज्जयत् ॥ यं स तपुत्रं लोकोयं राधेयं चाभ्यमन्यत ॥ २३ ॥ स ज्येष्ठपुत्रः कुंत्यावैभ्रातास्माकं च मातुजः ॥ अजानता मया भ्रात्रा राज्यलुब्धेन घातितः ॥ २४ ॥ तन्मे दहतं गान्त्राणि तूलरा शिमिवानलः ॥ न हितं वेद पार्थोपि भ्रातरं श्वेतवाहनः ॥ २५ ॥ नाहं न भीमो न यमौ स त्वस्मान्वेद सुव्रतः ॥ गता किल पृथातस्य सकाशमिति नः श्रुतं ॥ २६ ॥

त्राईश्वरेण त्वया साधुः स्वीयः सौभद्रः कथं घातित इति वक्ष्यत्येवेति भावः एतच्च कृष्णस्य मधुसूदनं हरिमिति विशेषणद्वयसामर्थ्यादेव लभ्यते ॥ १६ ॥ यतो हतपुत्रा हतबांधवाऽतः कृपणादीनां तदुःखिता इत्यर्थः प्रियं सुखं करं हितं पथं प्रियं च तद्विदं च तस्मिन् न र्ये युक्ता स न द्वा ॥ १७ ॥ मंत्रसंवरणेन गूढोत्पन्नस्यास्मद्भ्रातुः कर्णस्याप्रकाशेन ॥ १८ ॥ तदेवाह त्रिभिः यः स इति सिंहस्येव खेलो युद्धकीडागतिर्गमनं च यस्य स तथा घृणी दृष्यतुः ॥ १९ ॥ अमर्षी परोत्कर्षासि हिष्णुः नित्यसंरंभी सदा कोपवात् ॥ २० ॥ २१ ॥ पुत्रं स्वस्येति शेषः अवकीर्णित्यक्तं ॥ २२ ॥ २३ ॥ मातुजः मातृसंबन्धेन ॥ २४ ॥ श्वेतवाहनोर्जुनः ॥ २५ ॥ २६ ॥